

Ctěné ministranstvo!
Když se v létě 2016 končilo setkání v Krakově, coby čerstvě nastoupený kandidát mnišského života jsem vše sledoval přes TV Noe a s dychtivostí očekával oznámení další destinace. Panama! „Ou, to asi neklapne...“ říkal jsem si sklíčeně a vidina historicky první účasti na Světovém dni mládeže už dávno nepatřím a čím dál víc se blíží kategorie „nositel krize středního věku“.

Nicméně Hospodin si svoje cesty vždycky najde, a tak když jsem chvějícím se hlasem prosil vlani svoje spolubratry, zda bych přece jen do té Panamy mohl jet, k mému velkému údivu nakonec souhlasili a věci se daly do pohybu. Až ten slavný okamžik přišel a se skupinkou několika dalších poutníků, včetně otce biskupa Pavla Posáda, jsme vyletěli vstříc latinskoamerickému dobrodružství.

Hned po příletu jsme byli naloženi do autobusu, který již svým vzhledem budil ve všech nemalý údiv – hrál všemi barvami, vzadu do výše čnely dva velké komíny a venku i uvnitř blikaly neony. Když se rozjel, rozjela se i párty, neb šofér pustil nahlas velkou dávku hip-hopu. Tyto párty busy nás pak provázely celým časem stráveným v Panamě.

Po příjezdu do vesnice Buena Vista, kde jsme prožili tzv. předprogram, nás uvítal obrovský jásot a aplaus místních i Čechů, kteří zde již byli, a za zpěvu rytmických písní a panamských tanců jsme byli přijati

do společenství poutníků. Samotný předprogram nás občerstvil jak duchovně, kdy jsme se spolu s dalšími poutníky ubytovanými v Buena Vista – konkrétně Salvadorci, Ekvádorci, Brazilci a Nikaraguici, pomodlili křížovou cestu, vedoucí na nedaleký kopec s kaplí Panny Marie, tak fyzicky, neb jeden celý den byl věnován sportování. Velkým zážitkem pro nás byly misie, kdy jsme spolu s panamskými volontéry jeli do jedné chudší vesnice a dům od domu jsme navštěvovali rodiny, společně četli z Božího slova evangelium o marnotratném synu, hovořili s nimi o víře, předali dárky a nakonec jim požehnali domovy a pozvali je na společnou mši svatou, kterou sloužil otec biskup Pavel. Tento první týden pak byl zakončen bohoslužbou na prostranství nedaleko města Colón, což je sídelní město diecéze, a byly na ní přítomny všechny delegace trávící předprogram v diecézi Colón Kuna-Yala.

Osobně pro mě mezi velké momenty prvního týdne patří katecheze otce Ramona na konci křížové cesty, kdy prozradil, že diecéze slaví 300 let a kostel Pražského Jezulátka v Buena Vistě (na oplátku bychom někde v ČR měli postavit kostel a zasvětit jej Panně Marii „La Antigua“ – Panamské) je jednou ze Svatých bran, a máme tak příležitost získávat odpustky a trochu tak vyvětrat oštec. Potom ty výše zmíněné misie, kdy jsme jednak viděli opravdovou chudobu a stálo nás trochu víc odvahy jít hlásat Ježíše a víru neznámým lidem. A ten pocit, když jsem při představování jednotlivých delegací po mši svaté v Colónu stál na pódiu a hecoval pět a půl tisíce mladých z celého světa, to se nedá popsat, to se musí zažít!

Následoval přesun do farnosti sv. Josefa v Paraisu, na předměstí Panama City. Zde nás čekaly společné katecheze a bohoslužby se Slováky. Biskupský tým doplnil otec Jan Vokál z Hradce Králové a s bratry zpod Tater přijel otec biskup Tomáš Gális z Žiliny. V hlavním městě byla možnost zúčastnit se tzv. festivalu mládeže, což zahrnovalo koncerty, sportování, v nedalekém parku rovněž non stop adoraci nebo přehlídku řeholních řádů. Ve středu do Panamy přiletěl Svatý Otec a místní biskup José Domingo Ulloa Mendieta mši svatou zahájil hlavní program Světového dne.

Pak už to šlo ráz na ráz, ve čtvrtek měl pro poutníky katechezi sám Svatý Otec, v pátek se spolu s námi pomodlil křížovou cestu, v sobotu při vigílii jsme společně adorovali Nejsvětější svátost a Světový den zakončila papežem Františkem sloužená velká mše svatá. Při ní nás mimo jiné povzbudil těmito slovy: „Neboť vy, drazí mladí, nejste budoucnost, nýbrž teď Boha. On vás svolává a volá ve vašich komunitách a obcích, abyste šli a vyhledali prarodiče, dospělé, postavili se na nohy, chopili se společně s nimi slova a uskutečňovali přání, které měl Pán ve vztahu k vám.“ Velmi silnými momenty všech společných setkání mladých se Svatým Otcem byly plynulé přechody z „velké party“ – zpěvu, tanců, zábavy, společného focení a já-sotu – do ticha a modlitby. Především během páteční křížové cesty mě velice dojal pohled na Jihoameričany, kteří během celé modlitby klečeli na rozpáleném nepohodlném betonu a byli pohrouženi do rozjímání. Rovněž tak při sobotní adoraci. Nevšedním zážitkem byl i nedělní budíček, kdy do tmy a ticha brzkého rána zaduněly reproduktory a libé hlasy moderátorů střídavě španělsky a anglicky hlásily: „Good morning everybody, let's invite another amazing day!“ To vše po pár hodinách spánku a v decibelové náloži, kterou by ocenil i ne jeden příznivec říznějšího bigbitu.

V mezičasech druhého týdne jsme různě poznávali hlavní město a setkávali se s účastníky z jiných zemí. Bylo skvělé se vždycky potkat s nějakým národem, který absolutně nerozuměl nám, my jsme nerozuměli jim, ale bylo nám společně dobře. Rád vzpomínám, jak jsme jednou šli z autobusového nádraží na metro nadchodem nad dálnici. Spolu s námi šla i velká skupina živelných Mexičanů. Během dní v Panamě jsme se naučili vyvolávat slávu jednotlivým Božským osobám, Panně Marii a katolické církvi, a tak jsme toto „vivování“ rozjeli i s těmi Mexičany. A když jsem po „Viva Madre Maria!“ přidal ještě „Viva Madre Maria de Guadalupe!“, ten nadchod málem spadl a být zrovna v Mexiku volby, měl bych jistě velkou šanci stát se jejich prezidentem.

Celkově jsem Hospodinu, svým spolubratřím z kláštera i spolupoutníkům nesmírně vděčný za možnost Světový den mládeže zažít. Je to opravdu jízda a velké povzbuzení. Člověk se zde takřka hmatatelně setkává s Boží milostí a láskou, což je motivující pro věrnost povolání i pro růst víry a prohlubování vztahu s Pánem. Chvilími jsem opravdu nevěděl, jsem-li ještě naživu nebo už v Nebi! Člověk se setká a spřátelí s velice inspirujícími lidmi a nové vztahy jsou bohatstvím, kte-

ré, dá-li Pán, nezreziví. Nemohu samozřejmě pominout fakt, že řeholní šat přitáhl také lidi s nějakým trápením. O modlitbu za svou zemi mě prosil např. mladý muž z Venezuely, kde prožívají politickou krizi, nebo další např. z Nikaragui, Chile či mého nově velmi oblíbeného Mexika. Bylo skvělé taky zažít církev v její širokosti a pestrosti. Jinak liturgii prožívali Irové, jinak Poláci, jinak Brazilci, Salvadorci či Angolané. Ale všechny nás spojovala víra v Trojjediného Boha a láska k papeži Františkovi. Pakliže po přečtení článku trpce litujete, že jste v Panamě nebyli, vzmoužte se a viďte, že další Světový den mládeže nás čeká v roce 2022 v Portugalsku! Nyní už nezbyvá, než si na závěr rádně latinskoamericky zaskandovat:

**Viva Bůh Otec – VIVA!
Viva Ježíš – VIVA!
Viva Duch svatý – VIVA!
Viva Matka Boží Maria – VIVA!
Viva papež František – VIVA!
Viva Panama – VIVA!
Viva Katolická církev – VIVA!
amen!
Amen!
AMEN!**

br. Bruno Maria OSB

Na fotografii autor textu br. Bruno Maria OSB.

Foto: Vojta Pospíšil(5), Anička Vrhelová(1) - Člověk a víra